

TETTYEI MÉSZTUFA-BARLANG

MESÉK

A Duna-Dráva Nemzeti Park Igazgatóság 2010 elején meseíró pályázatot hirdetett. A pályázat témája a Pécssett található Tettyei Mésztfufa-barlang volt, illetve annak lakói, a manók, a sárkányok és kalandjaik. A pályázaton felső tagozatos diákok vehettek részt 2-4 oldal terjedelmű mesével. A felhívásra összesen 60 alkotás érkezett az ország különböző településein élő diákoktól, Zalától Heves megyéig. A pályázat eredményhirdetésére 2010. március 20-án került sor a Tettyei Mésztfufa-barlangban, ahol a díjazott mesék szerzői jutalmakat kaptak, az első helyezést elért mesét a közönség előtt felolvasták. A tíz legjobban sikerült mesét ebben a kis füzetben gyűjtöttük össze.

A pályázat eredménye:

1. helyezett: Fischer Gergely (Pécs)
2. helyezett: Kozsán Kinga Karolin (Szászvár)
3. helyezett: Bibók Noémi (Pécs)

Különdíjban részesült: Medgyessy Ferenc utcai Ált. Iskola 4.b osztály (Budapest)

A Tettye-barlang titka

Egy kicsiny faluban élt egy lány, akit Borókának hívtak. Árva lány volt és nem szerette senki. Hogy miért? Az arcát és karját csúnya bibircsókok csúfították. A gyerekek állandóan csúfolták, ő pedig mérgében elkergette őket. Gyakran előfordult, hogy éjszaka köveket dobáltak az ablakához. Nem volt se éjjele, se nappala. Ezért elhatározta, hogy világgá megy.

Hét nap, hét éjjel vándorolt, amikor a hegy oldalában megpillantott egy barlangot. Behúzódott, s nyomban el is aludt. Éjszaka különös zajra riadt fel. Valaki bömbölve sírt, de olyan félelmetes hangon, hogy a lány halálra rémült. Összeszedte minden bátorságát és elindult a félelmetes hang irányába. Lopakodva közelített, s nagyon megdöbbsent attól, amit ott látott. A földön egy óriási sárkánygyík feküdt összekötözve, ő ordított, bömbölt keservesen. Boróka megszólította:

- Te, ki oly félelmetes vagy, miért sírsz? És miért vagy összekötözve?

A sárkány csak akkor vette észre a lányt. Nagy szemével ránézett. Boróka ámulva látta, hogy a sárkánynak nagy barátságos barna szemei vannak.

- Azért sírok – válaszolt a sárkány -, mert ez a barlang az én otthonom, de a manók, akiket én csak satnyáknak hívok apró kifejletlen termetük miatt, álmomban megleptek és megkötöztek. De te hogy kerültél ide?

A lány elmondta, hogy keserítette meg életét csúf arca és karja, közben kioldotta a sárkány köteleit.

- Itt élhetek veled? – kérdezte Boróka. – Bárhová is mennék, mindenütt csúfolnának, köpködnének a gyerekek, én pedig míg védeném magam csak még gonoszabbnak látszanék.

- Maradni éppen maradhatsz, de itt sem lesz nyugalom, a satnyák rögtön itt lesznek, s kezdődik a harc a barlangért.

- Van egy ötletem! Kérdezzük meg a manókat, hogy mit szeretnének. Biztos van okuk arra, hogy ilyen gonoszak lettek. Ha jó szándékkal közeledünk hozzájuk, lehet, hogy megváltoznak. Megengednéd nekik, hogy ők is itt lakjanak? Úgy látom elég tágas, nagy ez a barlang. Sok folyosója és terme van. Biztos nem zavarnánk egymást. Ha többen leszünk, tudunk egymásnak segíteni, és nem lesz unalmas az életünk.

- Megpróbálhatjuk – töprengett a sárkány-, de a biztonság kedvéért ülj a hátamra! Ha visszajönnek, a levegőbe emelkedem veled, onnan próbáld meggyőzni őket, nehogy letámadjanak.

Nem kellett sokáig várni, hamarosan nagy dérrrel-dúrral megérkeztek a manók. Száznál is többen voltak. Amikor megpillantották a sárkány hátán a lányt, hangos hahotázásban törtek ki.

- Micsoda látvány! Az egyik rusnyább, mint a másik! – kiáltotta az, amelyik a vezetőjüknek látszott.

Mikor elült a nevetés, a lány elmondta miben egyeztek meg a sárkánnyal.

- Csak rajtatok áll, hogy elfogadjátok. Nézzetek végig magatokon, ti sem vagytok szebbek, mint mi.

Újabb hangzavar támadt. Voltak, akik ellenezték és az egész barlangot akarták, voltak, akiknek tetszett az ötlet. A sárkány védelmet jelenthetne, a lány ennivalóról gondoskodhatna.

Végül a vezetőjük úgy döntött, elfogadják az ajánlatot.

Vacsora után mindenki elmondta az élete történetét. Boróka megtudta, hogy sárkány barátját Tódornak hívják, és éppen olyan árva, mint ő. A manók nem testvérek, de még csak nem is egy vidékről valók, hanem csak úgy verődtek össze, mert valamennyit elzavarták a szüleik, amiért törpék maradtak. Ezért nincs otthonuk, és nem bíznak az emberekben.

- Azt hallottuk, létezik egy varázsfőzet, amitől megnőhetnénk. A recept szerint sárkányvérben kellene megfőzni egy szép lány haját, és egy királyfi koronájának legragyogóbb gyémántját. Amikor a vér átlátszóvá válik, kész a varázsital, s ha iszunk belőle, akkorák lehetünk, mint a többi ember. Azért jöttünk ide, mert hallottunk rólad sárkánygyík, és a te véredre van szükségünk, de addig nem akartunk megölni, míg a szép lány haját és a gyémántot meg nem szereztük.

- Adok én a véremből, ha eljött az ideje. Ismerek egy királyfit is, aki szereti az embereket és az állatokat, ő biztos segíteni fog. Sajnos Boróka nem adhatja a haját, de a királyfi biztos ismer pár szép lányt, bízzátok csak rá.

Másnap reggel Tódor elrepült, hogy megkeresse a királyfit. Nem csalódott benne. Amint megtudta, miről van szó, a koronájával együtt útra kelt. A manók kitörő örömmel fogadták. Boróka elbújt, mert nem akarta, hogy a királyfi lássa a csúnya arcát.

Sebestyén királyfi, mert így hívták, elindult hogy megszerezze a szép lány haját. Bejárta az országot. A lányok szívesen adtak a hajukból, mert azt hitték szerelmük zálogaként kéri tőlük a daliás királyfi.

Három nap múlva éjjel érkeztek vissza a barlangba. A manók olyan izgatottak voltak, hogy rögtön nekiláttak a főzet elkészítéséhez. Tódor megvágta a lábát, hogy vérét adja. Beletették a királyfi koronájának legragyogóbb gyémántját. Ezután sorra rakták a főzetbe a hajtincseket, de a vér nem vált átlátszóvá. A manók elkeseredetten tértek nyugovóra.

Sebestyén és Tódor úgy határoztak, hogy reggel újabb hajtincsekért indulnak, de addig kipihenik magukat.

Amíg mindenki aludt, Boróka előmerészkedett búvóhelyéről, hogy meglesse a királyfit. Most bánta csak igazán, hogy ő ilyen csúnya, bibircsókos. Alig tudta levenni a szemét a daliás királyfiról.

Sebestyén megérezte, hogy valaki van mellette, és felébredt. Boróka el akart szaladni, de a királyfi elkapta a karját. Hosszan nézte, majd így szólt a lányhoz, aki szemlesütve állt előtte.

- Gyere velem, megmutatom hol terem a vérehulló fecskefű. Ha azzal bekened a kezéd és az arcod, el fognak múlni a bibircsókod rólád.

A lány hitte is nem is, ezért óvatosságból csak a kezét kezdte kengetni.

Hét nap múlva, mire a királyfi megérkezett az újabb hajtincsekkel, Boróka keze már sima volt. De hiába főzték az új varázsitalt, a sárkányvér most sem vált átlátszóvá. Felült Sebestyén megint csak Tódor hátára, s most még sokkal messzebb mentek, mert a közelből már minden lány hajából hoztak, de hiába.

Tizenkét napig voltak távol. Mire visszaértek teljesen kimerültek. A manók szemében látták a türelmetlenséget, így hát nekiláttak, hogy megfőzzék a varázsitalt. Tódor véletlenül túl mély sebet ejtett magán, s a sok vérvesztéstől, a fáradtságtól, úgy tűnt szegény kiadja a lelkét. A nagy szaladgálásra felébredt Boróka is. Tüstént kézbe vette az irányítást. Bekötözte sebeit, melegen betakargatta, friss teát főzött neki, s megkért mindenkit, hogy ne zavarják a barátjukat, mert nyugalomra van szüksége. Közben kiderült, hogy a főzet megint nem sikerült. Boróka megtiltotta Tódornak, hogy újra útnak induljon, mielőtt megerősödne.

Hét nap múlva a sárkány ismét ereje teljében volt, indulásra készen. Ám addigra a királyfi észrevette a lányon a változást, amit a gyógynövény okozott. Bőre teljesen kisimult. Látta milyen odaadóan ápolja barátját. Jólelkősége átragyogott az arcán, amitől még sokkal szebb lett, s tudta, megtalálta a legszebb lányt, akinek a hajára szükség van.

Éjjel, amikor a lány aludt, levágott egy tincset a hajából, s azt főzte bele a varázsitalba. Nem szólt sem a manóknak, sem a lánynak, hogy ne okozzon csalódást egyiknek sem, ha a főzet nem sikerül. De alig tette bele a hajtincset, a vér tisztulni kezdett, s percek múlva olyan tiszta folyadék vált belőle, mint a legtisztább forrásvíz. Reggel a manóknak ő tálalta fel a teájukat, titokban figyelve mi történik. Alig kortyoltak belőle, azonnal nőni kezdtek. A végén rájuk kellett szólni, hogy ne igyanak többet, mert óriások lesznek. Megmondta nekik, hogy akit kerestek végig itt volt az orruk előtt, csak nem ismerték föl, mert szemölcsök tarkították az arcát. És valóban.

Ahogy a lány feltűnt a folyosó végén, akkor vették észre, hogy egy ragyogó szépség áll előttük. Boróka alig ismert a kis satnya manókra, akik daliás vitézekké váltak mindannyian.

Sebestyén elvezette a lányt egy tiszta vizű tóhoz, és kérte, nézzen bele, ott fogja látni a tükörképét. Boróka el sem akarta hinni, hogy ez a csodálatos arc az övé. Akkor a királyfi elmesélte, hogy az ő haja segített a manókon, és rögtön feleségül is kérte.

Hazavitte a királyi várba, feleségül vette, és boldogan éltek. A manók lettek a királyfi leghűségesebb katonái.

Hát Tódorral mi lett? Gyakran meglátogatja régi barátait, de többnyire a barlangot őrzi, ahol annyi csoda történt. S ha valaki arra tévedt, megmutatja, hol éltek a barátai, és elmeséli ezt a történetet.

Azt mondják, ha valakivel rossz dolgok történnek, keresse fel a barlangot, és mire végigmegy az összes folyosón, szebb színben látja a világot. Ha nem hiszed, próbáld ki te is!

Írta: Baranyai Fanni

Kor: 11 év

Tét a sárkány

Jánoska csak feküdt mozdulatlanul, lélegzetét is visszafogva. Figyelte a barlangba beszűrődő neszeket. Tudatából minden mást kizárva csak egy hangot akart meghallani. Azt, amit senki más nem hallhatott meg. Az ő hangját, a barátját. Tudta, ha lehunyja a szemét ismét eljön hozzá, mint eddig, még minden éjjel. Csak hozzá, Jánoskához, egy szegény kőfejtő hatodik gyermekéhez, aki családjával a Tettye-barlangban talált menedékre. A kisfiú nyomorúságban töltött napjait csak ezek az éjszakák szépítették meg, amikor Tét barátja mesélt neki a régmúlt idők embereiről, kincseiről és saját magáról...

Réges-régen, amikor Tét született még nem voltak emberek, a sárkányok feladata volt a Föld védelme, megóvása. Földanya segítette őket, barlangokat alakított ki méhéből, amikben jól érezték magukat. Amikor Tét megtalálta a Tettye szikla alatt a neki illő barlangot, nagyon boldog volt.

Minden úgy volt, ahogy elképzelte. Folyosók, öblös odúk, lyukak a külvilágba és kertnek ott volt az egész Mecsek gyönyörű erdeivel. Sajnos Tét fajtájának nagyon kevés képviselője élt már csak a földön, azok is szétszórva a világ minden táján. Így nem csoda, hogy sárkányunk nagyon magányosnak érezte magát. Ezért nagyon megörült, amikor emberek telepedtek le a környéken. Gondolta, ők lesznek a barátai. Hogy felvegye velük a kapcsolatot, meglátogatta őket a maga módján. Közel a házuk felett repdesett, különleges tornamutatványokat mutatva be, és közben a látványosság kedvéért tüzet gyújtott pár helyen. Ebből is látszik, hogy Tét egy szeretnivaló sárkány volt, legalábbis szerinte. Kár, hogy az emberek nem értékelték közeledését. Kővel dobálták, rondának nevezték és inkább távolabb, a Mecsek lábánál építették házaikat, minél messzebb az ő barlangjától.

A szomorúság és a magány elviselhetetlen volt. Tét érezte, hogy nem szeretik, ezért morcos, magányos sárkánnyá vált, aki visszahúzódva élt barlangjában. De csodák mindig történnek, csak türelmesen meg kell várni őket. A csodát Szerenának hívták. Szerena egy kicsi emberlányka volt, aki az erdőben eltévedvén talált a barlangra, ahol, hogy félelmét enyhítse, harsány sírásba fogott.

Ez a hang volt Tét ébresztőórája, ami világossá tette számára, hogy itt a lehetőség a magány megszüntetésére. Már csak az volt a kérdés, mit csináljon, hogy ne ijessze meg a kislányt. Gondolt egyet és mésztufából manókat faragott. Rájuk lehelt és láss csodát, a manók életre keltek. Ugráltak, visítottak, nevetésük betöltötte az egész barlangot.

Féktelen teremtések lettek, az élükön Barnabással – csak nagy szakálla miatt bölcsnek látszó apával, - kinek annyira görbére sikerültek a lábai, hogy lépten-nyomon fenékre esett.

Ott volt Nárcisz a párja, a manóanyukák legszebbike. Köténykéje mindig tele volt édes süteménnyel, és amikor gömbölyded kezével megölelt valakit, az minden bánatát rögtön elfelejtette. Tim a délceg manófiú büszke volt, ami abból fakadt, hogy apjánál öt centivel magasabbra nőtt. Rosszmájúak szerint csak azért, mert az ő lába egyenes volt. Hogy ki volt ez a rosszmájú? Hát a legkisebb gyermek Pen, a csöppnyi manólány, aki ha épp nem a bátyját cukkolta, akkor lyukakat ásott a barlang minden szegletébe, bújócskázás és kukucskálás céljából. Ezzel persze több alkalommal is a szüleire hozta a frászt, nem beszélve arról, hogy apja fenékre pottyánásait igencsak megduplázta eme tevékenységével. Őket küldte tehát Tét Szerena segítségül. Kiderült, hogy a kislány árva, nem hiányzik senkinek, tehát nyugodtan maradhat a barlangban. Manóék lettek Szerena új családja. Szerena először félt, mert hallott az emberektől a barlangban lakó sárkányról, de idővel megnyugodott, hogy csak újdonsült szeleburdi családja él ott Tét nem szerette volna, hogy Szerena megijedjen tőle, ezért inkább leköltözött a barlang alá és onnan irányította a manókat.

Jól jöttek neki Pen lyukai, mert azokon át észrevétlenül figyelhette a kislányt. Ahogy növekedett Szerena, szép fiatal és serdült lánnyá vált, úgy növekedett Tét szívében a szeretet. Azt is megérezte, amikor Szerena felnőtt és szerelmes lett az erdőszlegénybe, el kell engednie az övéihez. Azonban valahányszor eszébe jutott keservesen sírni kezdett, csak sírt és sírt. Könnyei tóvá duzzadtak és utat keresve a kövek között forrásként törtek a szabadba. Így keletkezett a Tettye-forrás, amely, ha a sárkány szomorú, bő vízzel folyik, ha kicsit vigasztalódik, apad.

Tét úgy döntött, a barlang alatt marad a manókkal az idők végezetéig. Megértette, hogy sárkány és ember nem élhet egy világban.

Az idők folyamán mindig más és más emberek költöztek a barlangba. Tét néha megleste őket Pen lyukain keresztül, de nem szólt hozzájuk, nehogy megijessze őket.

Amikor már lemondott arról, hogy valaha is barátot szerezzen, egy szegény család érkezett ismét a barlangba. Kisfiuk Jánoska, beteges teremtés volt, esténként csak a falat bámulta és kívánta a megkönnyebbülést hozó álmot. Tét érezte ezt, és bár soha nem fedte fel magát, Jánoska látta őt álmaiban. Tét beszélt hozzá, meséi Álomszágba vitték. Boldogok voltak mindketten, Jánoska és barátja, Tét a sárkány.

Írta: Bibók Noémi

Kor: 13 év

Mese a Tettyei Mésztufa barlangról

Régen történt, nagyon régen, amit most elmesélek nektek. A következő történetet én is a nagyapámtól hallottam. A „Pokol kapujaként” emlegették a mostani csodás természeti jelenséget. A Tettyei Mésztufa barlangot, ahol – a nagyapám elmondása szerint törpék és sárkányok éltek hajdanán.

Arrafelé a „Nagy- nagy birodalomban” élt egyszer régen - még az akkori időkben - egy gyönyörűséges királylány. Hatalmas birodalma volt neki is, apjának is ezért nevezték a két birodalmat együtt „Nagy- nagy birodalomnak”. Békességben éltek ott az emberek, mindenki jóban volt mindenkivel, kivétel a szomszédos hegy barlangjában élő sárkány családdal és azok szolgálóival. A sárkányok ugyanis irigyelték az emberek vidámságát, örömét, szépségét, mert sajnos nekik ott a sötét barlangban nem volt örömük semmiben. Nagyon bántotta őket, hogy a szomszédjukban élő szép királylány csodájára járnak a legények és őket pedig senki nem látogatja. Egyszer az öreg sárkány, Tüzes Láng kigondolta, hogy elraboltatja a királylányt, hogy ezután hozzá jöjjenek a kérők és egyéb csodálkozó népek vendégségbe. Azt remélte, ettől majd vidámabbak lesznek elkövetkező napjai neki is és családjának is. Egy szép nyári délután a királylány délutáni sétája közben elrabolták a sárkány manói és Tüzes Láng barlangjába vitték.

Mikor mindez a király hallomására jutott és – persze – a siránkozást is abbahagyta, táltosai segítségét kérte lánya kiszabadításához. A táltosai tanácsára kihirdette az országban, hogy aki visszahozza a lányát annak adja az egyik királyságát és a felséges Katácska kezét. No, igen sok bátor ifjú akadt, aki a palotába sietett a hívó szóra, de mikor meghallották, hogy a „Pokol kapujából” kell visszahozni a királylányt, bizony mind visszakozott a feladat elől. Búsult a király, már- már azon gondolkodott nem lesz más választása maga indul a lányáért, mikor egy pásztorfiú jelentkezett a palotában, hogy ő bizony elindul szerencsét próbálni.

A király nagyon megörült és gyorsan ételt, italt és némi pénzt csomagoltatott útravalóul a fiúnak aztán jó szerencsét kívánva engedte a veszedelmes útra. Vidáman indult el a legény, hamar oda is ért a „Vesztedbe rohansz” erdőhöz, mely az első akadályt jelentette a barlanghoz vezető úton. Ezen a helyen gonosz manók hada próbálta megakadályozni, hogy átjusson rajta bárki is. A manók számos csapdát állítottak az arra járóknak. Nagyon kellett figyelni, hogy leküzdje az akadályokat. Hol a fákról leselkedett veszély, hol a föld mélye felől érték támadások az arra járókat. Végül sikerült kijutnia az erdőből.

Az ifjú örömeiben csak ennyit mondott: „Egy akadály legyőzve”, majd megpihent az erdőszéli tisztáson. Később tovább indult, ment mendegélt és estére egy nagy tó partjához ért. Már nagyon fáradt és éhes volt, így szállást keresett magának éjszakára a patak partján és tarisznyájából a szabad ég alatt megvacsorázott. Mikor éjfél ütött az óra tündér jelent meg álmában és így szólt hozzá: „Kedves Pásztorfiú, fogadd meg tanácsom, és fordulj vissza virradat után, mert a holnap borzalmas dolgok várnak majd rád. Hidd el érzi már a sárkány, hogy közeledik valaki az emberek közül és gonosz tervet forral az idegen ellen. Nem szabad tovább menned, mert a királylány élete is veszélybe kerülhet.” Ezek a szavak kissé megijesztették és elgondolkodtatták hőnököt, de aztán összeszedte bátorságát és másnap korán reggel folytatta útját a barlang felé. Már azt hitte, hogy megérkezett, pedig csak a bronz- rétet érte el, a keleti törpék mezejét. Nem is sejtette, hogy az itt élő apró természetű emberkék borzasztóan harciasak és a sárkánycsaládot szolgálják. Mikor már majdnem elhagyta a mezőt, egy törpe útját állta és megszólította:

- Hé idegen, tovább akarsz menni fizetség nélkül? Ezt itt nem lehet! Párbajra hívlak! Ha gyorsabban futsz nálam, elengedem a fizetséget és tovább is engedlek, ha nem 10 aranyat fizetsz nekem és börtönbe csuklak.

- Jól van - felelte a fiú. Kezet rá! Mikor kezdünk?

- Ho- hó! Ne olyan sietősen pajtikám! Azt elfelejtettem mondani, hogy a verseny este 8-kor kezdődik a tisztás közepén! – mondta a törpe és ezzel elnyargalt.

Legényünk tovább akart indulni, mikor észrevette, hogy a lába a földhöz ragadt. Ott is maradt egész napon át, mígnem este – a verseny előtt – megjelent érte a törpe és felszabadította a varázslat alól. Együtt mentek a tisztás közepére, ahol a többi törpe várta és buzdította őket. A versenyzők szoros küzdelmet mondhattak magukénak, ahol már majdnem vereséget szenvedett a pásztorfiúnk, mikor is az álomtündér egy kis varázslattal célba segítette őt. Így megnyerte a futóversenyt és a törpék továbbengedték útján. Nem tudom, hogy a futás miatt, vagy egyébként is, de hőnöknek már nem kellett sokat gyalogolnia, hamar odaért a „Pokol kapujához”. Mielőtt bement volna, végigfutottak fejében a tündér gondolatai. Talán most rosszat tesz a királylánynak azzal ha bemegegy? Mitévő legyen? Hát, ahogy morfondírozott magában két kis sárkánygyerek futott elébe és játszani hívták őt. Olyan aranyosak és bájosak voltak a sárkánylánykák, hogy a pásztorfiú egyszeriben elfelejtette a félelmet, borzalmat és beállt játszani. Az ablakból ekkor kinézett Tüzes Láng és hirtelen nem hitt a szemének. Kiabálni akart, de nem jött ki láng a torkából. Suttogva hívatta az öröket és kérte, hogy hozzák elé az idegent.

Nemsokára hozták a pásztorfiút és jöttek vele a sárkánylánykák is. A lányok kérlelni kezdték apjukat, hogy ne bántsa a fiút, mert az velük kedves és barátságos volt, amit ők eddig nem tapasztaltak. De az apa továbbra is morcosnak és haragosnak látszott, így szólt a fiúhoz:

- Mondd te nem tudod ki vagyok én, és nem tudod, hogy hová jöttél? – kérdezte már kissé hangosabban Tüzes Láng.

- De tudom Kedves Sárkány, és tudom azt is, hogy odahaza az én országomban nagyon szomorúak az emberek, amiért elhoztad magaddal a királykisasszonyt. Én azért jöttem, hogy őt visszavigyem az édesapjának, meg az édesanyjának, na és persze a többi népnek is. Tudod a királylány mindenkinek barátja, pajtása, kedvessége jó hatással van az emberek kedvére, ahol ő ott van ott a jókedv és vidámság is jelen van. – mondta a fiú.

- Észrevettem és ezért is hoztam el – hangzott a válasz. Nem adom vissza, mert azt akarom, hogy nálunk is olyan legyen a hangulat, mint a ti országotokban és azt akarom, hogy nekünk is legyenek barátaink, látogatóink, úgy mint a szomszédos királynál – mondta a sárkány.

- Hát csak ez a baj! De hiszen ezt te magad is jobba tudod tenni! Rajtad is múlik, hogy nálatok milyen a hangulat, vannak-e közös összejövetelek, vacsorák. Ha megengeded, javasolok neked valamit: Küldess követeket a szomszédba azzal, hogy holnap szeretettel várod a királyt és udvartartását délutáni uzsonnára, teára. Meglátod, eljönnek hozzád! Addig is mi (mármint a királylány és én) segítünk nektek a készülődésben.

- Tényleg? Jó, rendben! Kezet rá! – ordította lelkesen Tüzes Láng.

Sürögtek- forogtak a manóhadak, sárkányok. Fényesítették, tisztogatták a barlangot és főzték a sok- sok finomságot a vendégek részére. Hamar eljött a másnap délután, amire annyira készültek. Jött is a Király és udvartartása. Volt is nagy öröm, mikor újra láthatta lányát és a pásztorgyereket is. A teadélutánon örök barátságot kötött az ember a sárkánnyal és megfogadták, hogy ezt követően rendszeresen látogatni és segíteni fogják egymást.

A következő ünnepi alkalomra sem kellett sokat várniuk, hiszen a király – megtartván ígéretét – még ott a barlangban áldását adta lánya és a pásztorlegény házasságára, melynek ceremóniájára szeretettel hívta meg a Sárkány családot.

Tüzes Láng egy talpraesett fiú bátorsága jóvoltából megértette, hogy ellenségeskedés, gonoszkodás és viszálykodás helyett az őszinteséggel szerezhethet barátokat magának és népének. Ezután békességben élt egymás mellett a két család.

Írta: Bíró Boglárka

Kor: 11 év

Miért vált kővé a Tettye-barlang sárkánya?

Réges-régen, mikor még nem járt ember ezen a tájon, különös lények népesítették be a Pannon-tengerből kiemelkedő kis szigetet. Kistermetű, mulatságos külsejű, de barátságos teremtmények voltak hatalmas szemekkel. Talán azért maradtak olyan aprók, mert a szigeten kevés volt az ennyivaló, de ők azt a keveset is szívesen megosztották egymással. A szemük pedig azért olyan nagy, mert barlanglakók voltak, bármilyen veszély fenyegette őket, a sötétbe és a földalatti járatokba menekültek. Pedig kedvenc szórakozásuk volt, hogy fürkészzék a tengert, történik-e valami a vízen vagy a víz felett a levegőben. Sötétséghez szokott szemükkel hunyorogva pillantgattak az ég felé. Volt még egy különleges tulajdonságuk. Ha valamelyikük meghalt, társai egy fa alá temették, s a kis test fölött a következő tavasszal illatos virág hajtott ki. Ma manóknak neveznénk őket, ők hunyor népnek hívták magukat.

A hunyorok életében az élelemkeresés mellett a játék volt a legfontosabb dolog. Játszóter volt vagy azzá válhatott bármi. Bukfenceztek a tisztások selymes fűvén, hintáztak a lelógó faágakon, pancsoltak a patak vizében, kalandtúrára indultak a barlang járataiban. Vagy leültek a partra, fürkészték a tengert, s ha megláttak egy érdekes alakú hullámot, egy fickándozó halat, izgalmas történeteket találtak ki hozzá.

Azt természetesen tudták, hogy az ő szigetükön kívül vannak más szigetek is. Erről tanúskodtak a sziget partjaira sodródó különös fajtájú fák darabjai, s azok a lények, amelyek a levegőben is tudtak közlekedni, időnként felbukkantak, majd hosszú időre eltűntek.

A hunyorok türelmesek volt, tudták, hogy egy nap valami különleges dolog fog velük történni, csak ki kell várniuk. Egy napon egy sötét pontra lettek figyelmesek, amely a tenger felett lebegett, s egyre nagyobb lett. Először azt hitték, ez is egy madár, bár nagyobbnak tűnt az eddigieknél, és szokatlan volt, hogy egyedül érkezik. A látnivaló a partra csalogatta a kis hunyorokat, szenzáció ígérkezett. A távoli sötét pont egyre növekedett, alakja egyre kivehetőbbé vált. Nagy teste volt, mintha egy felfordított hegy repült volna feléjük. Nyaka hosszan előre nyúlt a levegőben, farka hosszan kígyózott mögötte. Szárnyai a kis barlangi denevérekére emlékeztettek, de sokkal nagyobbak voltak azokénál. Nem messze járt a szigettől, amikor a manók észrevették, hogy a jövevénynek valami baja lehet, mozgása lassul, fokozatosan lejjebb ereszkedik, szárnya csaknem súrolja már a vizet. Tudták azt is, ha ott a tengerbe zuhan, az ott növényes tengeri hínár halálra sebezheti. Ám a hatalmas lény elérte a parti sekély vizet, s ott toccsant a tengerbe kimerülten.

A manók a segítségére siettek, vizet hoztak a patakról, megittatták, lelocsolták a bőrét, hogy ki ne száradjon, fűvel kínálgatták. Nem maradhatott a parton, ezért ahogy ismét lábra tudott állni, a barlangjukba vezették. A sárkány – mondanom sem kell talán, hogy a jövevény egy sárkány volt – hálás szemekkel pislogott a manókra, és dehogyis árulta volna el, hogy ő nem szereti a fűvet. Tettyének hívták, és az északra fekvő Bakony szigetről érkezett, ahol azelőtt családjával élt, de egy nap furcsa kétlábú lények érkeztek az szigetükre. Nem látszottak különösebben erősnek, de messziről sebet tudtak ejteni másokon, a nagytestű sárkányokat pedig vermekbe csalták, és úgy pusztították el. Mikor Tettye egyedül maradt, nem látott más kiutat, mint a menekülést. Kóbor sárkányok meséltek a mediterrán éghajlatú Mecsek szigetről, amely egynapi repüléssel elérhető, s Tettye errefelé vette az irányt. Olyan éhes volt, hogy bármit felfalt volna, de ő már átélte, milyen érzés az, ha a jövevény megtámadja az őslakosokat, akik ráadásul barátságosan viselkedtek vele.

Rájött, hogyan oldható meg a probléma. Ő a növényeket ugyan nem szerette, de bármilyen állati eredetű táplálékot szívesen elfogyasztott. Nem fintorgott a csiga-, egér-, gyíkmenütől, s ezzel hálára kötelezte a hunyorokat, akiknek az elszaporodó csigák egyre több gondot okoztak.

A manók barlangja elég tágas volt ahhoz, hogy Tettye is itt szállásolja el magát. Tudott tüzet fűjni, ezzel melegíteni és világítani is lehetett. A legjobb azonban a közös játék volt. Ha a sárkány hátáról belecsúsztak a vízbe, a legjobb szórakozásnak bizonyult. A barlangi bújócskák során az addig félelmetesnek tartott vagy éppen ismeretlen zugokat is bejárták.

Ahogy Tettye megerősödött, hátára vette a hunyorokat, és légi utazásra vitte őket. Először láthatták a szigetet felülről, s nagyon meglepődtek. A sziget ugyanis jóval nagyobbak bizonyult, mint amekkorának addig hitték. Sok-sok légi utazás után jöttek rá ennek okára: a sziget valóban napról napra nagyobb lett. Mintha egy nagy kád lefolyójából kihúzták volna a dugót, fogyott a víz a sziget körül. Lassan eltűnt a szép tenger, egyre többet kellett gyalogolni a barlangtól a partig, ha vízi csúszdázni akartak. Már száraz lábbal el lehetett gyalogolni a valamikori tengeri tüskés rétig is.

Újabb lakók telepedtek meg a vidéken. Tettye ugyan nem árulta el a hunyoroknak, de számára a légi utazások nemcsak játékot jelentettek, ilyenkor mindig aggodalommal kémlelt észak felé, mikor bukkannak fel azok, akik miatt annak idején el kellett menekülnie lakóhelyéről. Valahogy biztos volt benne, hogy egyszer csak felbukkannak. De abban is biztos volt, hogy innen már nem fog elmenekülni. Felkészül a támadásra, megvédi magát és új barátait.

A hegy lábánál alagutakat ásott, amelyeket hol vékonyabb, hol vastagabb földréteggel fedett. Ha egy aprócska hunyor rálépett, nem történt semmi baja, de nagyobb súly alatt bármikor beszakadhattak a járatok.

Egy napon aztán valóban megjelentek a kétlábúak. Eleinte nem viselkedtek támadóan, tetszett nekik a vidék szépsége, kellemes éghajlata. Szívesen járták az erdőt, de nem vigyáztak a manók játszóterületére: letaposták a fűvet, letördelték az ágakat, beszennyezték a patak vizét. Egyre beljebb hatoltak az erdőbe. Erdei sétáikról csokorszámra vitték magukkal az illatos virágokat.

És bizony eljutottak a barlanghoz is. Eddig ideiglenes szállásokon, fák, bokrok alatt húzódtak meg, de egyre hidegebbek lettek a napok, sokszor esett az eső, jó lett volna egy biztonságosabb zug. Amikor felfedezték a barlangot, ideális lakóhelynek tartották. Első pillantásra lakatlannak tűnt, mert Tettye és a kis hunyorok elbújtak a szűk, eldugott járatokban. Ám nem maradhattak ott, elő kellett jönniük, mikor megéheztek. A kétlábúak és a manók védője harcba keveredtek egymással.

Tettye a barlang bejárata közelében egy sziklán foglalta el harci állását. A sötét barlangba bemerészkedő támadókra hirtelen tüzet fújt. Aki nem halt azonnal szörnyet, az elé vérfagyasztó látvány tárult: hatalmas száj, amelyből horgas fogak villannak elő. Perzselő tűz árad belőle, s ha a sárkány meglebbenti a szárnyát, hullik körülötte mindenki. A támadók meghátráltak az első nap, a második nap, a harmadik nap... De Tettye nem mozdulhatott el a helyéről, mert a betolakodók sokan voltak, s minden áldott nap próbálkoztak. Tettye kitartott, nem evett, nem ivott, védte makacsul a barlang bejáratát. Talán maga sem vette észre, mikor jött el az a pillanat, hogy már nem tudta mozgatni a tagjait. Nem tudta többé becsukni a száját sem. Megmerevedett, és úgy maradt. A betolakodók egy idő után felismerték, hogy a sárkány már nem jelent igazi veszélyt, s végre bemerészkedtek a barlangba, s birtokba vették a kis hunyorok végső menedékét

Az ám! Hová lettek a hunyorok? Tettye önfeláldozása nem volt hiábavaló, kis barátai eltűntek a barlang járataiban, s azóta is ott húzzák meg magukat. Amikor azonban elül a látogatók zaja, előmerészkednek rejtekhelyükről, kimennek a rétre bukfencezni, a faágakra hintázni, pancsolni a patakban, s hajnalban elbújnak ismét. A titkukat csak Tettye ismeri, azért csillog olyan gúnyosan a szeme, ha egy ember néz bele. Te is észrevetted?

Írta: Fischer Gergely
Kor: 12 év

Mimi és Momó kalandja

Nyugodt, békés nap volt ez a Nagy-Barlangban. Az itt élő manók jó barátságban éltek egymással. A kívülről közönségesnek tűnő barlang belül csodás világot rejtett. E népes családhoz tartozott a Minifalvi család is, ahol ma nagy volt a sürgés-forgás, mert az ikrek – Mimi és Momó – 35. születésnapját ünnepelték, ugyanis a manók 200 évig élnek. Reggel amikor felkeltek, azonnal a konyha felé vették az irányt. Édesanyjuk, Mami és édesapjuk, Mapi már várták őket az ajándékokkal. Nagyon sok mindent kaptak, még felsorolni is hosszú lenne. Az egyiknek azonban furcsa formája volt. Kíváncsian bontották ki.

- Hiszen ez egy tojás! – kiáltottak fel egyszerre. Momóé égszínkék volt, sötétkék foltokkal, míg Mimié rózsaszínű piros pöttyökkel. Egyszer csak a tojások repedezni kezdtek, majd kezükben ezernyi darabra törtek. Közepükből apró teremtmények bámultak rájuk kigúvadt szemekkel. Hatalmasat ásítottak és lángnyelvek törtek elő belőlük. A gyerekek szerencsére időben behúzták a nyakukat, különben manópörköltté váltak volna.

- De hát ezek sárkánykölykök! – örvendeztek a gyerkőcök. A picik helyesek voltak tüskés hátukkal és kis szárnyacskáikkal.

- Meg kell tanítanotok őket az engedelmességre. Tudniuk kell, hogyan használják az erejüket, és legfőbb fegyverüket, a tüzet. Legfontosabb azonban, hogy soha nem hagyhatnak el benneteket, és mindhalálig védelmezniük kell titeket. Nehéz feladat, de édesanyátokkal tudjuk, hogy nektek sikerülni fog – mondta Mapi. A gyerekek egyetértően bólintottak, megköszönték a szép ajándékokat, és megölelték szüleiket.

Eltelt néhány év, és a kis sárkányokból nagy, és erős fenevadak lettek. A gyerekek megtanították őket a legfontosabb dolgokra, s közben szoros barátság alakult ki közöttük. El is nevezték az óriásokat: Mimié a Holdfény, Momóé a Napkirály nevet kapta. A manógyerekek sok érdekes történetet hallottak a sárkányok csodálatos és veszélyes világáról. Szüleik meséltek nekik A Manók Ősi Története című könyvről is, melyben választ kaphatnak arra, miért szakadt meg e két világ között a kapcsolat, és miért csatáztak az apró lények ezekkel a hatalmas teremtményekkel. Mindez nagyon érdekelte őket.

Az őseik azonban jól elrejtették a könyvet, hogy senki se találja meg. A lurkók azonban a keresésére indultak. Ott találták meg, ahol senki sem kereste, a könyvtár mögötti picike járatban. Gyorsan elrejtették Napkirály szárnya alá, és hazarepültek. Otthon elővették, hogy azonnal elolvassák.

Borítója sárkánybőrből készült, s a szivárvány minden színében pompázott. Lapjai megtépázottak voltak, olyan érzést keltve, mintha azon nyomban szétesnének. A szöveg jól látható, fekete színű tollal íródott. A történet egy csatáról szólt, melynek következtében a manók és a sárkányok ellenségekké váltak.

- De, akkor nekünk, hogyan lehet sárkányunk? – kérdezte Mimi, és ezt Momó sem értette. Ekkor hatalmas földrengés rázta meg a barlangot. A kis manók kinéztek az alagútból, s azt látták, hogy teljes a káosz a Nagy-Barlangban. A pici lények sikoltoztak, és fejvesztve menekültek. Hamarosan egy óriási sárkány jelent meg, aki a gyermekeit kereste. Tört, zúzott és bömbölt, ahogy a torkán kifért, szinte beleremegett a barlang. Mivel kicsinyeit nem találta, amilyen hirtelen jött, úgy is ment el. Amikor elmúlt a veszély, a kis szerzetek előmerészkedtek rejtekhelyeikről, és megkönnyebbülve sóhajtottak fel.

- Ez így nem mehet tovább! Tennünk kell valamit, hogy helyreálljon a régi rend! – mondták egyszerre. Kitalálták, hogy bármilyen veszélyes is, elmennek a Sárkányok Birodalmába, hogy békét kössenek velük. Az éj leple alatt, amikor már mindenki aludt, sárkányaikkal együtt kilopóztak otthonukból, és arra vették az irányt, amerre a fenevad ment. Az átjáróban nagyon füleltek, nehogy észrevegyék őket. De, erre még gondolni sem mertek, csak mentek előre. Hirtelen egy hatalmas sziklakapu állta útjukat, s előtte két sárkány állt. A másik irányból hamarosan három fenevad érkezett. Az örök beengedték őket. Ekkor Momónak eszébe ötlött valami:

- Láthatatlanná varázsoljuk magunkat, és mintha ott sem lennénk, Holdfény és Napkirály hátán a kapuhoz megyünk, akkor biztosan bejutunk.

- Jó ötlet, Momó! – lelkesedett a testvére.

Így is tettek. Amikor odaértek, a sárkányok szó nélkül beengedték őket. A manók varázslatos világával szemben, ijesztő látvány tárult a szemük elé: kopasz fák, füstölgő fűcsomók, sziklába vájt fészkelő helyek...

- Félek! – súgta oda a manókislány. Miközben nézelődtek észre sem vették, hogy láthatóvá váltak. Hamarosan örök jelentek meg, és Mimiüket a sárkánykirály elé vezették. Éppen ott volt az az anyasárkány is, akit Minifalván láttak. Amikor az felismerte gyermekeit, könyörgött a királynak, hogy engedje el őket. Ő belegyezett ebbe, majd így szólt a gyerekekhez:

- Bátor kis manók vagytok, azt meg kell hagyni. De miért jöttetek ide, hiszen az életetekkel is fizethettek ezért! Mi soha nem bocsátunk meg nektek!

- De hát, mit követtünk el? – kérdezték az ikrek.

- Tudjátok ti azt nagyon jól! Sok évvel ezelőtt a sárkányok és a manók új lakóhelyet keresve, egyszerre érkeztek abba a csodálatos barlangrészbe, ahol most ti laktok. Mivel nem tudták eldönteni, ki ért oda előbb, megvívta egymással.

A furfangos manók becsalták őseinket egy alagútba, amelynek a kijáratát beomlasztották. Attól a naptól kezdve itt kell élnünk. Ezt sosem bocsátjuk meg nektek! – bömbölte a király.

- De, mi nem azok a manók vagyunk, akik ezt tették veletek! – tiltakozott Mimi.

- Ez igaz, de az utódaik vagytok, és ugyan úgy bűnösök, mint ők! – ordította.

- Támadt egy ötletem! Mérkőzzünk meg sakkban, és válaszoljatok egy találós kérdésünkre! Ha mi nyerünk, elengedsz bennünket, és békét kötsz a manókkal. – kiáltott fel Momó. A manófiú azért ajánlotta fel ezt, mert a kis lények nagyon jól tudnak sakkozni.

Ekkor síri csend lett, csak a bogarak neszezését lehetett hallani.

- Rendben van! Ha viszont én nyerek, akkor enyém lesz a barlangotok, és ti a szolgálaink lesztek örökre! – mondta a sárkánykirály

A fiú sokáig gondolkodott, de végül kénytelen volt beleegyezni. A játszmát feszült csend kísérte. Rövid idő múlva.....

- Igeen....., nyerteeem!!! – harsogta a sárkányok feje. - Tűzgolyó! Add ki indulásra a parancsot, megyünk és elfoglaljuk, ami minket illet! – adta ki az utasítást az őrnek.

- Várjatok! – kiáltotta el magát Mimi. És mi lesz a találós kérdéssel? Megígérted, hogy válaszolsz a kérdésünkre is.

- Hát akkor halljuk! - szólt az utasítás.

- Mi az, ami mindent és mindenkit összetart, mint a mágnes, a legvadabb állatot is szelíddé teszi, és ahol megjelenik barátság és béke lesz.

A király erősen gondolkodott, törte a fejét, de a válasz nem jutott eszébe. Végül így szólt:

- Feladom! – mondta a sárkányok feje. – Feladom! Mondjátok meg mire gondoltatok!

- A válasz: a szeretet – hangzott a felelet.

- A szeretet? – kérdezte a felség.

- Igen, a szeretet, mert ez a legfontosabb az életben. Ahol a szeretet, ott béke, vidámság, és boldogság van.

Teljes csend borult a Nagy-Barlangra. A király mindezen hosszan elgondolkodott, majd megszólalt:

- Bár döntetlen az állás, úgy gondolom nincs szükség újabb próbatételre, hogy eldöntsük ki lesz a győztes. Ezek az aranyos, bátor kis manógyerekek megtanítottak engem arra, hogy az élet mindenki számára fontos.

Akinek a szívét a gyűlölet és a harag irányítja, az nem méltó arra, hogy szeressék. Én is így viselkedtem, és ezért bocsánatot kérek mindenkitől. Persze nektek is bocsánatkéréssel tartozom kedves manók.

- Mivel találós kérdésekre nem tudtam a választ, ezért kihirdetem, hogy a harcnak ezzel vége, és örök béke lesz manók és sárkányok között!

Erre mindenki nagy éljenzésben tört ki, eldobták harci eszközeiket, s ugrálva, nevetve és kiabálva örvendeztek. A manók is feldobálták bojtos végű sapkáikat a levegőbe. A sárkánykirály ekkor csendet intett és így szólt mindenkire:

- Testvéreim, barátaim! Menjünk el együtt a manókhoz, hogy tudassuk velük az örömhírt. Felkerekedtek a sárkányok élükön a királlyal, Holdfény és Napkirály hátán Mimivel és Momóval. Mimi és Momó varázserejének segítségével, és a sárkányok együttes erejével sikerült ledönteniük a két világot egymástól elzáró sziklakaput. A barlangban élő manók fejvesztve menekültek, amikor meglátták a sárkánysereget. Mimi és Momó kiabálni kezdett utánuk. Mami és Mapi felismerte gyermekeik hangját. A manók megálltak. A két hős Holdfényvel és Napkirállyal eléjük állt, majd megnyugtatta őket, hogy nem kell félniük, a sárkányok békés szándékkal érkeztek. Arra kérték őket, hogy hallgassák meg a sárkányok fejedelmét, hiszen életük döntő fordulathoz érkezett. Ekkor a sárkánykirály csendet intett és így szólt mindenkire:

- Manóbarátaim! Sajnálom, hogy rettegésben tartottunk eddig benneteket! Ígérem, hogy ez többé nem fog előfordulni! Ezentúl békében és szeretetben éljenek manók és sárkányok!

- Sárkánytársaim! Szeretném, ha tudnátok, hogy eddig rossz király voltam. Nem törődtem eléggé veletek, csak a bosszú hajtott. Mostantól minden megváltozik, ezt megígérem nektek! Elfogadtok továbbra is királyotoknak?

- Igen! - zengték kórusban a sárkányok.

Mindezek után a sárkányok és a manók olyan nagy ünnepséget tartottak, mint még soha. Mimit, Momót, Holdfényt és Napkirályt pedig kitüntették. Mami és Mapi csak úgy dagadt a büszkeségtől. Egy manó pedig továbbírta A Manók Ősi Története című könyvet, ám ezúttal a hősök Mimi és Momó voltak. Ezek után a Nagy-Barlangba örök béke és szeretet költözött.

Írta: Fódi Kamilla

Kor: 12 év

A Tettye-barlang titka

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ország, melyet úgy hívtak, hogy Fenyőország. Ennek az országnak a közepén magasodott az Égigérő-hegy, annak a tetején állt egy palota. Ebben a szédítő magasságban élt Fenyőország királya és szépséges leánya.

A király hamar elveszítette jólelkű feleségét, s mivel az ország érdeke úgy kívánta, ismét megnősült; az új asszonyt az üveghintóban háromlábú szárnyas lények repítették fel a felhők fölött álló kastélyba. Az új feleséget a király tanácsadói hetedhét ország legszebb lányai közül választották ki.

Termete sudár, aranyhaját – melyet manók és apró tündérlányok fésültek, szépítettek - a földön húzta maga után. A gyermek királykisasszony szeretettel fogadta nevelőanyját: megismertette vele a különböző alakú felhőket, melyek adnak a földnek esőt, és melyek havat. Közös en etették a szédítő magasságban élő griffeket; gyűjtöttek jégkristályokat a háromlábú „léglényeknek”, melyek semmiféle földi állatra nem hasonlítottak, s csak az pillanthatta meg őket, aki a palotában lakott. A lent élő halandók számára láthatatlanok voltak.

Telt-múlt az idő, a gyermeklányból szépséges hajadon lett, s a kristálypalotában minden tükör, minden kristály a királykisasszony gyönyörű vonásait tükrözte vissza. Mostohaanyja egyre féltékenyebben nézte nevelt lánya szépségét, az együttlétek, a közös programok ritkulni kezdtek, s gonosz tervet szőtt ellene. Bezárkózott szobájába, s megbízta „haj-manó”, hogy rabolják el a királykisasszonyt. A manók kapcsolatban álltak egy boszorkánnyal, segítségül hívták őt az aranyfésű egyik fokának pengetésével. Villámok cikázása közben jelent meg a varázsló-boszorkány egy sötét felhőbe burkolózva.

- Mit kívántok tőlem apró szolgálaim? – kérdezte vékony, sipító hangján.

- Segítségedet szeretnénk kérni, úrnőnk. Tüntesd el a királykisasszonyt, úgy, hogy senki meg ne találja. – esdekeltek az apró „haj-manók”.

- Ha segítétek nektek, mi lesz az én fizetségem? – kérdezte gonosz mosollyal a boszorkány.

- A királylány élete végéig a rabszolgád lesz sötét barlangodban. – válaszolta a gonosz mostoha előlépve a szoba egyik félhomályos sarkából.

- Kérésetek meghallgatásra talált – válaszolta. Félelmetes nevetés hallatszott, majd szétoszlott a felhő.

A varázsló-boszorkány elillanásával együtt a szépséges királykisasszony is eltűnt a palotából. A király, amikor hiába kereste hét nap és hét éjjel drága gyermekét, országa népéhez fordult.

- Annak adom Fenyőországot és az Égigérő-hegyen álló palotámat, aki megtalálja szerető lányomat. – hirdette ki a király.

Sokan keresték a királylányt, de hiába. Az országban egyre fogytak a fiatal férfiak, hiszen a gonosz boszorkány mindenkit megátkozott. Az egyik legényt úgy megbűvölte a varázsló, hogy az kutyának képzelte magát, s csak ugatni tudott; a másikat megátkozta, hogy többé soha ne találjon haza, s élete végéig bolyongjon otthonát keresve; a harmadikat békává varázsolta, akinek ezután békaként kellett menekülnie a gólyák éhes csőre elől.

Fenyőország favágójának fiai is elindultak, hogy megkeressék a királylányt. Először a nagyobbik fiú próbálkozott, vándorlása során eljutott az Égigérő-hegy lábához, ahol a sötét Tettye-barlang nyílt. Mielőtt bement volna, leült pihenni, evett-ivott, már éppen elbóbiskolt volna, amikor egy apró hangya pár szem morzsát kért tőle. A fiú nagyon irigy természetű volt, és elzavarta az aprócska állatot. Mikor kipihente magát, belépett a barlangba. A hosszú folyosó végén egy fa ajtót pillantott meg, melyet egy hatalmas háromfejű farkas védett. Sokáig küzdöttek egymással, míg a farkasnak sikerült megharapnia ellenfelét. A fiú fájdalmában üvöltve rohant egészen az apja házáig. Rövid idő múlva a középső ifjú is elindult hogy megkeresse a királylányt, de ő sem járt sikerrel. A favágó legkisebb fia is szerencsét próbált; tarisznyát vett a vállára, édesanyjával hamuban sült pogácsát sütetett, s egy kulacs bort tett mellé. Ő is eljutott a híres-hírhedt Tettye-barlanghoz. Hozzá is odament a kis hangya, s így szólt: „Éhes vagyok, kérlek, szánj meg néhány apró morzsafalattal!”

A fiú a legnagyobb pogácsát összemorzsolta, s egy levélen a kis hangya elé helyezte. A rovar pillanatok alatt eltűntette a falatokat, majd így szólt a fiúhoz:

„Jó tett helyébe, jót várj! Adok neked egy dobot, mely varázserővel bír.”

- Mit tegyek én egy varázs – dobbal? Nincs nekem erre szükségem. – próbálta elhárítani az ajándékot a fiú.

- Tedd csak el! – bízta a hangya – ne feledd, ha valaki meghallja a hangját, menten mély álomba zuhan.

Nem kérte tovább magát János, mert így hívták a favágó legkisebb fiát, eltette a tarisznyájába a dobot. Belépett a barlangba, s hosszú út után találkozott az őrálló farkassal. Mielőtt harcra került volna sor, elővette a dobot, alig dobolt rajta, a farkas mind a három feje mély álomba zuhant. János félrehúzta az alvó fenevadat, már éppen nyitni akarta a faajtót, amikor egy reszkető árnyékra lett figyelmes.

- Ki van ott? – kérdezte a sötétséget.

- Köszönöm, hogy megszabadítottál az őrzőmtől – hallatszott egy vékony hangocska. Jó tett helyében, jót várj, adok neked egy gombolyag fonalat, szükséged lesz rá, ha belépsz ezen az ajtón. Rózsaszín foszforeszkáló gombolyagot tett megszabadítója kezébe egy fiatal hófehér szőrű nyulacska. A fiú még meg sem tudta köszönni az ajándékot, a nyuszi már heted hét határon túl járt.

János a fonalat egy kiálló sziklához kötötte, majd kinyitotta az ajtót, és belépett a labirintusba. A derengő félhomályban gyorsan jutott előre, nem tudta honnan jöhet a fény, pedig már mélyen benn járt a hegy belsejében. Az útvesztő közepében megpillantotta a fény forrását: a Pokol Kapuját.

Ezt a kaput egy hatfejű medve védte. Jánosnak eszébe jutott a dob, amely ismét segítségére sietett. A medvét is álomba dobolta vele, s átlépett a Pokol Kapuján.

Hatalmas teremben találta magát, melynek közepén egy oszlophoz volt kötözve az elrabolt szépséges királykisasszony. Ahogy megpillantották egymást, azonnal szerelembe estek. János odapattant a királynőhöz és elvágta a köteleket.

Abban a szempillantásban ott termett a gonosz boszorkány, gúnyos nevetéssel már emelte is a varázspálcáját, hogy elvarázsolja a merész fiút. János azonban gyorsabb volt, előkapta a kulacs bort, s annak tartalmát a boszorkány arcába lötytyintette. Az öregasszony megdermedt ettől a hirtelen jött ellentámadástól. János ezt kihasználva, kézen fogta a királynőt, s a foszforeszkáló fonal mentén pillanatok alatt kijutottak a hegy belsejéből.

Alig tettek meg pár métert, hangos brummogást hallottak a hátuk mögül. Hát a boszorkány hatfejű medve képben üldözőbe vette őket, János előkapta a bicskáját, a támadásra készülő két lábra álló fenevadhoz ugrott, és a szívébe döfte a kést. A medve azonnal összezsugorlott, de lássatok csodát, a hamuvá vált testből a háromfejű farkas éledt fel, és vette üldözőbe a két szökevényt.

János a királynővel az Égigérő-hegy tetejére vivő meredek úton kapaszkodott felfelé, amikor meghallotta a farkas vérfagyasztó üvöltését. Hirtelen ötlettől vezérelve, a királynőt egy hatalmas szikla mögé rejtette, ő maga, pedig kiállt a meredély szélére. A farkas hatalmas ugrással vetette magát a fiúra, aki az utolsó pillanatban félreugrott, s a fenevad lezuhant a mélységbe.

János a királykisasszonyhoz lépett, hogy megvigasztalja, de ebben a pillanatban egy árnyék vetődött föléjük: egy hatalmas sárkány – a boszorkány most a lezuhanó farkasból éledt újjá – éppen lecsapni igyekezett a menekülőkre.

A két fiatal megkövülten nézett a bestiára, amikor Jánosnak eszébe jutott a dob, hátha a sárkányt is elaltatja, próba szerencse. Merészségét siker koronázta.

Ekkor láss csodát, ezer meg ezer hangya jelent meg a sárkány mellett, felemelték, és a szakadékba hajították, ahol kilehelte gonosz lelkét. A hangyavezérben a fiú felismerte azt a kis bogarat, amelyiknek enni adott.

A gonosz varázsló halálakor a megátkozott ifjakról, akik valaha a királylányt keresték, minden rontás lehullott. Fenyőország fellélegezhetett.

A két fiatalért a háromlábú „léglények” szálltak le, és a palotába repítették őket.

Boldogan vezette János a szépséges királylányt az édesapja elé, aki örömeiben azonnal összeeskette a szerelmeseket, és Jánosé lett Fenyőország koronája is. János idősödő szüleit magához vette a palotába, testvérei lettek a birodalom favágói, ő pedig feleségével és gyerekeivel boldogan élt, míg meg nem halt.

A gonosz mostoha is megbűnhődött, mert óráról- órára egyre öregebb, ráncosabb, csúnyább lett. Bánatában és szégyenében beköltözött a Tettye-barlang legsötétebb üregébe, szelleme ma is ott kísérti azokat az embereket, akiknek a földi hiúság többet jelent a szeretetnél.

A Tettye-barlang máig őrzi e mesebeli lények szellemét. Aki nem hiszi, járjon utána...

Írta: Kaiser Izabell Kornélia
Kor: 11 év

János, a Tettye megmentője

Miután a török kitakarodott Pécsről, a lakosok azt hitték, most már békés napok következnek. Nem így történt. A Tettye felé gombát, gyógyfüvet, rózsét szedő asszonyokat, gyerekeket három gonosz és csúf manó ijesztgette, dobálta és kergette. Még az is megtörtént, hogy az arra vadászó férfiak közül is el-eltűnt egy vadász. Beszélték az emberek akkoriban, hogy a Tettyén lévő barlangban egy tűzokádó sárkány él három gonosz manóval. Így az emberek messzire elkerülték a Tettyét és a barlang környékét is.

Egy tavaszi napon aztán csúf dolog történt! Pécs városából eltűnt három szép leány: Iluska, Annuska és Juliska. Egyedül csak rút és gonosz anyjuknak nem esett bántódása. Ő ment panaszra az egyházközséghez, hogy szépséges és dolgos leányait elrabolták. Reggel csak hűlt helyük volt, az udvarban apró lúdtalpas lábnyomokat találtak, még a tavaszi veteményest is letaposták. Ezt a város nem tűrhette. Csakis a sárkány lehetett a gonosz manókkal! Kihirdették, ha valaki visszahozza a leányokat és elpusztítja a sárkányt, házat kap Pécs városában és annyi pénzt, amivel élhet élete végéig tisztességben.

Élt a városban egy szorgalmas molnárlegény, János, két fiútestvérével, szüleivel. Nősült volna már, de hát kicsi volt a szülői ház, kevés az ennivaló. János hallott a pénzjutalomról és mérges is volt, hogy már a városba is bemerészkednek a gonoszdiak. Hiába sírt János édesanyja, a fiú erősködött, ő bizony megöli a sárkányt, megregulazza a manókat. Ha már visszatartani nem tudta a fiát, süttött neki útravalóul pogácsát. Édesapjától egy török harcos itt hagyott handzsárját kapta meg. El is indult a fiú, szedegette a lábát szaporán. Nagy mennydörgés támadt, egyszer csak eléállt maga az ördög.

- Hová mész te fiú? – kérdezte a patás.

- Én bizony sárkányt aprítani a Tettyére! Hát te merre mész?

- Feleséget keresek! – mondta az ördög.

- Tudok én neked valót – szólt János. - Jó házsártos, nem is hiányozna senkinek, ha elvinnéd!

Így hát útbaigazította a fiú az ördögöt az elrabolt lányok anyjához.

- No, ha megfelel az asszony, akkor egyszer kívánhatsz tőlem te is valamit – ígérte az ördög.

Elbúcsúztak egymástól, ment mindegyik a maga útjára.

János már igen megéhezett, leült hát megenni az elemózsiáját. Egy fecske szállt le pihenni János feje fölé a fára.

- No, gyere kismadár, megosztom veled a pogácsámat!

Az utolsó pogácsát szét is morzsolta a fecskének. Az szívesen felcsipegette, mert igen megéhezett a tavaszi fészekrakásban.

- Jó tett helyébe jót várj! – csicseregte a fecske a legénynek és elröppent.

János most már felkerekedett, hogy dolgát elvégezze. Mikor felért a Tettyére, hamarosan a barlang bejáratát is meglátta. Mérgesen futott a bejárat felé, mert a barlang előtt ketrecekbe zárva nyulakat, őzeket, fácánokat látott. Szép sorban kiengedte az állatokat, de közben a három manó sivalkodva rohant ki a barlangból és elkezdtek ráncigálni, karmolni, harapni Jánost.

- Hogy az ördög vinne el benneteket! – mérgelődött a fiú.

Abban a pillanatban megnyílt a föld és előbukkant az ördög.

- No, János, szóltál, hát itt vagyok. Megfelelt a feleségnek ajánlott asszony, teljesítem egy kívánságodat.

- Vidd el innen ezeket a csúfságokat te, patás!

- Már viszem is őket! Jók lesznek szolgának, az asszonynak, úgymint mindig parancsolgat.

El is vitte az ördög a manókat, és bezáródott utána a föld. Erre a hatalmas csetepatéra előrontott a barlangból egy óriási, bűzös sárkány. Hatalmas szemei, óriási karmai, éles fogai voltak. Száját hatalmasra tátotta, és tüzet fújt János felé. Ekkor egy csapat fecske érkezett, mindegyiknek a csőrében egy-egy búzaszem. Mikor a sárkány fölé értek, elejtették a búzaszemeket, az egyik mag bele is esett a szörnyeteg szemébe. Amíg a sárkány a szemét dörzsölgette, János a nyakát elmetszette. Az horkantott még egyszer-kétszer, aztán kilehelte a lelkét.

Mikor János kifújta magát, azonnal a barlangba sietett, hogy megkeresse az elrabolt lányokat. Nem volt nehéz dolga, mert a hegy tetejéről a barlangba befolyó esővíz víznyelőket, azokon bejutott a fény. Volt a barlangnak több járata, de elkeveredni nem lehetett benne. Egy nagyobb terem közepén a három lány egy ketrecken kuporgott. Nagyon megörültek a legénynek hát, még amikor elmondta János, hogy a manók és a sárkány már nem bánthatják többé őket. Örömmel indultak vissza a városba. Jánosnak igen megtetszett a legkisebb lány, Iluska. Elmesélte neki, hogy gonosz anyjukat már elvitte az ördög. Ha nem bánják, elvinné őket bemutatni a testvéreinek és szüleinek. Otthon megörültek Jánosnak és a lányokat is szívesen fogadták. Elmesélt a fiú mindent töviről-hegyire, majd lakomát csaptak.

Az egyházmegye sem felejtette el a megígért jutalmat. A pécsi emberek nem győztek hálálkodni Jánosnak, hogy már nem kell félniük. A barlang és a Tettye most már nem volt félelmetes hely. Akadt néhány olyan szegény család, akik még be is költöztek a barlang egy részébe, ami nyáron jó hűvös, télen jó meleg volt. Jánosunk és testvérei elvették felségül a három szorgalmas leányt, éltek boldogan, míg meg nem haltak.

Írta: Kozsán Kinga Karolin

Kor: 11 év

Mindenlátó, a barlangi manó

Mindenlátó egy hatalmas erdő közepén, egy óriási szikla alatti barlangban élt. Nagyon öreg volt már.

Sok-sok évszázada múltatta itt az időt hűséges barátjával, Néhányfejű sárkánnyal. Nevét a manónk onnan kapta, hogy előre meglátta a jövőt. Hosszú évszázadokkal korábban Barlangi Borbála sújtotta őt ezzel az átokkal. Kicsi manóként ugyanis rettentő rakoncátlan volt. Folyton tördelte az útjába kerülő cseppköveket, magára haragítva ezzel a barlang boszorkányát.

Először még tetszett is neki, hogy jó előre látja, mikor talál az erdőben finom lépes mézet vagy édes gyümölcsöket. Ám azt is tudta, mikor várnak rá rossz dolgok, s kikerülni persze nem tudta őket.

Hamarosan elege lett abból, hogy látja, mikor megy tüske a kezébe, vagy nyúl mérges szömörchéhez erdei sétája közben. Elhatározta hát, hogy megszabadul kellemetlen „képességétől”.

Jól tudta, hogy ennek módja az, ha megszerzi az átokűző bogyót. Igen ám, csak az volt a baj, hogy ez a bogyó a barlang egyik rejtett zugában nőtt, melyet csupán kevesen ismertek. Közelébe pedig csak emberi lény férközhetett. Ha más érintette, a bogyó azon nyomban kővé vált.

Sok manó próbálkozott már megszerzésével. Tele is vannak a barlangok ilyen kővé dermedt bogyóval. (Ma ugyan borsó cseppköveknek hívják őket, de higgyétek el ezek egytől-egyig átokűző bogyók voltak.)

De, szavamat ne felejtsem, Mindenlátó manó és Néhányfejű sárkány elhatározta, hogy bármi nehézség is várjon rájuk, megszerzik az átok ellenszerét.

Az erdő szélén terült el Tulipánfalva. Itt az emberek ősidők óta gyönyörű virágokat neveltek. Ezeket a földeket egy forrás öntözte hűs vizével, mely a barlangból fakadt. Mindannyian hálásak voltak a természetnek ezért az áldásért, ám a barlanghoz sosem merészkedtek közel. Elriasztotta őket a hatalmas és tátongó mélység, a mindent elnyelő sötétség. S a rengeteg mendemonda, amely a barlangban élő szörnyekről szólt. Nem is sejtették, mennyi csodát rejtenek a ridegnek tűnő hideg kőfalak. Teljesen rabul ejtette őket a félelem.

Éppen ezért Mindenlátó és Néhányfejű tudták jól, hogy nem lesz könnyű olyat találni közülük, aki vállalja a veszélyes kalandot.

Egy napon azonban egy apró gyermek tévedt el az erdőben.

A barlang szájánál állt éppen, amikor Mindenlátó megpillantotta. Hirtelen elbújni sem tudott előle. Ám lássatok csudát! A kicsi fiú nem riadt meg a furcsa figurától. Sőt! Barátságosan mosolygott Mindenlátóra és Néhányfejűre.

Ők is felbátorodtak, és hosszas beszélgetés után még bánatukat is megosztották vele. A kisfiú pedig azonnal felajánlotta segítségét.

Így indultak el a nagy útra, s bár tudták, hogy nem lesz egyszerű dolguk, bíztak a barátságukban, s ez át is segítette őket minden nehézségen. Útközben pedig Néhányfejű megismertette a kisfiút a barlangi világ minden csodájával.

Már nem félt a sötétségtől. Ráébredt, hogy a föld gyomrában ugyan más a világ, ám az legalább annyi csodát rejt, mint a felszínen egy tulipánfalvi Virágoskert. Veszély pedig csak akkor fenyeget, ha óvatlanok és tudatlanok vagyunk.

Nehéz volt az út, de ők mindent megtettek, mert tudták, hogy otthon reménykedve várja őket barátjuk. Pár nap elteltével boldogan vitték Mindenlátónak az átokűző bogyót. A manó nagyon örült. Nézte a bogyót. Tudta mi forog kockán, de elege volt abból, hogy mindent előre lásson. Akkor akart örülni, mikor öröm éri, és búslakodni, ha rossz dolog történik vele. Nagyot harapott a bogyóba, s menten megszabadult az átoktól.

A manó végre szabad volt. Tulipánfalva lakó pedig többé már nem féltek a barlang sötétjétől. A kisfiú ugyanis elmesélte nekik, milyen csodálatos világot rejt a föld mélye. Megmutatta nekik a barlang szépségeit, s megtanította nekik annak törvényeit is.

Miután felnőtt feleségül vette Violát, a barlang szépséges tündérét. Sok gyermekük született, s ők ma is együtt vigyázzák a barlangok titokzatosan gyönyörű világát.

Nahát! Ez csak most jutott eszünkbe. Lehet, hogy a barlangászok még ma is Tulipánfalván születnek?

Medgyessy Ferenc Általános Iskola 4.b osztályos tanulói

Tettye, a jó sárkány

Valamikor nagyon régen, sok-sok évvel ezelőtt, amikor még a varázslények hétköznapi jelenségnek számítottak a földön, barátságban éltek az emberek és a sárkányok.

Nem volt köztük semmi ellenségeskedés, viszály, félelem vagy gyűlölet: jól megfértek egymás mellett, tették a dolgukat nagy egyetértésben. A sárkányok gondoskodtak a melegről a kályhákban, a tűzről a kemencékben, a világosságról a sötétben. Ők voltak azok, akik kordában tartották az ártó szándékúakat, sőt néha a közlekedésbe is besegítettek azzal, hogy egy-két perc alatt a világ legtávolabbi szegletébe is elrepítették az embereket, akik cserébe megtanították őket írni, olvasni és számolni. Mindenki boldog volt: az emberek azért, mert könnyebb lett sorsuk, a sárkányok pedig azért, mert végre a tűznyelésen és a tűzzsonglőrködésen kívül más értelmes szórakozásuk is lett.

Nem nézték jó szemmel ezt a barátságot a földi manók, akik már akkor is híresek voltak rossz természetükről és irigységükről. Mind közül a leggonoszabb, Menő Manó, egy elvetemült tervet eszelt ki azért, hogy egymásnak ugrassza az embereket és a sárkányokat. Egy röplapot szerkesztett, amely valami ördögi varázslat folytán – attól függően, hogy ki vette kezébe – hol az egyik, hol a másik fél sértegetését tartalmazta. „Pusztuljatok, beképzelt majmok, vagy egészben felfalunk benneteket!” – olvasták az emberek. „Takarodjatok a föld színéről, ti ronda állatok, különben mind egy szálíg kiirtunk titeket!” – betűzték a sárkányok.

Menő Manó elégedetten dörzsölgette a kezét: az iromány megmérgezte a barátságot. A sárkányok leköltöztek rokonaikhoz, az ördögökhöz, a pokolba. Elfelejtettek írni, olvasni és számolni, hiszen nem volt senki, aki gyakorolt volna velük. A lelkükben pedig egyre inkább eluralkodott a sötétség, amely körülvette őket új lakóhelyükön. Az embereknek meg kellett tanulniuk tüzet gyújtani, ha enni, melegedni és világítani akartak, fel kellett venni a harcot az ártó szándékú lényekkel, hogy megvédhessék magukat, és új közlekedési eszközöket kellett feltalálniuk, hogy legyőzhessék a távolságokat. Ettől kezdve nem volt menekvés: ember a sárkányt, sárkány az embert üldözte kérlelhetetlenül.

Volt azonban egy sárkány, Tettye, akinek a szíve és érzései nem változtak ezután sem. Talán mert ő volt a legkisebb, vagy mert csak egy feje volt? Ki tudja?

Tény, hogy a kissárkánynak, aki utoljára kerekedett fel, hogy elbujdosson a föld színéről, már nem jutott hely a pokolban, így annak a kapujában, egy barlangban húzta meg magát. Úgy gondolta, ennek labirintusában sem ember-, sem sárkányfia rá nem találhat, eléldegélhet itt, amíg világ a világ.

Persze az irigy Menő Manó előtt semmi sem maradhatott titokban. Nem nézhette tétlenül, hogy a jó sárkányoknak esetleg írmagja marad, és újra kibékülnek egymással a valamikori jó barátok. Közhírré tétette, hogy egy félelmetes, gonosz sárkány lakik a közelben, aki csak a megfelelő alkalomra vár, hogy megtámadhassa az embereket. Nosza, rögtön kész hadsereg verbuválódott a hallgatóságból! Karddal, kapával, ásóval, bottal indultak a sárkány ellen.

Meghallotta az éktelen hangzavart Tettye és kibújt barlangjából. Ijedten riadt vissza, amikor meglátta a harcra kész embereket. Tudta, észérvekkkel nem tudja bizonyítani ártatlanságát, így végső elkeseredésében énekelni kezdett:

„Én vagyok Tettye, a jó sárkány.

Gyere, ne félj, bátran nézz rám!

Ahol lehet, segítek.

Csak jót teszek tinéktek.”

Olyan szívhez szólóan, olyan megindítóan énekelt, hogy az emberek dermedten megálltak. Ezt az élőlényt akarták ők megölni, aki különb bármelyiküknél?! Hiszen egyedül Tettye szívében maradt meg a szeretet, a barátság, dacolva a gonosszággal! Letették a fegyvereket, és a sárkányt átölelve sírtak mindaddig, míg a gyűlölet utolsó szikrája is távozott szívükből. Menő Manó is rádöbrent saját gonoszságára, és szégyenében világgá ment. Többet senki sem látta.

Eztán békességben, barátságban éltek egymás mellett Tettye és az emberek. A kissárkány ahol csak tud, segít: gondoskodik a melegről a kályhákban, a tűzről a kemencékben, a világosságról a sötétben.

Kordában tartja az ártó szándékúakat, sőt néha a közlekedésbe is besegített azzal, hogy egy-két perc alatt a világ legtávolabbi szegletébe is elrepíti az embereket. Gyakorolja az írást, az olvasást és a számtant. És boldogan él barlangjában az idők végeztéig!

Ha füleltek, ti is meghalljátok, ahogy temérdek munkája közben most is a barlang labirintusában énekel:

„Én vagyok Tettye, a jó sárkány.

Gyere, ne félj, bátran nézz rám!

Ahol lehet, segítek.

Csak jót teszek tinéktek.”

Írta: Szaka Péter

Kor: 11 év

A sikolyok barlangja

Kedves Olvasó! Történetem a régmúltból ered, s a Tettyei Mésztufa-barlang falai között történő eseményeket beszéli el, a nép ajkán terjedt el, generációról generációra alakult, változott, de mégis megőrizte valóság tartalmát. Régmúlt alatt nem a száz évvel ezelőtti időt értem, hanem egy sokkal ősibb kornak idejét. Mikor még nem volt olyan szó, hogy mésztufa barlang, mivel a tudósok, még nem nevezték meg, a ma már mésztufaként emlegetett anyagot, ezért eme rendkívül érdekes, félelmetes, és hátborzongató múlttal rendelkező helyet, csak úgy, amolyan sikolyok barlangja néven emlegették.

Tehát élt ebben az időben, itt egy sárkány, kinek becses neve Klotild volt. Klotild uralkodott a barlangban, ő volt a legfőbb hatalom, kinek minden egyes szava, mozdulata, köhintése törvény volt, s rajta kívül semmi nem számított, nemhogy tökéletesnek, még elfogadhatónak sem. Sárkányunknak tehát teljhatalma volt minden felett, ami a barlang falai közt létezett, főleg a manók felett, akik kénytelenek voltak neki engedelmeskedni. Ők végezték a sütést, főzést, takarítást, illetve bármit, amit Klotild parancsolt.

- Te ott, te, veres orrú, hozzád nekem egy üveg bort! Ja és te ott! Te, ha mondom, kis zöldnadrágos mitugrász, te vágd le és tisztogasd meg körmeimet. Te, pedig azonnal gyere ide egy fürt szőlővel a markodban!

Sok-sok éven át ment ez így, s a manók szörnyen elégedetlenek voltak sorsukkal, na meg a bérükkel, ami alig haladta meg a három babérlevelet egy hónapban. De, mit volt, mit tenni, a sztrájk akkoriban még nem volt elterjedt, ezért kénytelenek voltak azt tenni, amit Klotild enyhe szóval kifejezve: óhajtott. Azt tudnunk kell kedves sárkányunkról, hogy volt egy rigolyája: minden héten átrendeztette a barlang összes zugát, beleértve a sötét félelmetes folyosókat, ahová pedig nem szívesen merészkedtek a manók, mivel egy régi legenda azt tartotta, hogy vérszomjas viperák élnek ott, akik csak arra várnak, hogy megtámadhassanak valakit. De ezt a parancsot is, mint ahogy mindegyiket, kénytelenek voltak betartani, mert félelmetes folyosó ide, vérszomjas vipera oda, Klotild haragja, mindennél rosszabb volt.

- Te ott, mit képzelsz magadról?! Úgy rád lehelek, hogy megégsz! Nem megmondtam, hogy azokat a kőszékeket a másik szárnyba vigyétek? Ti értetlen, kis semmirekellők!

- Mától fogva, Vérszomjas Vipera gyönyörű példáját követve minden egyes napomat énekléssel fogom tölteni, napkeltétől napnyugtáig. Nektek manók, pedig csak az a feladatotok, hogy nagynéném zsályás szérumának titkos receptje alapján ti is készítetek naponta nekem 300 liter gyógyteát, ami majd megvédi a hangomat és szebb tónust is ad neki. De egy kikötésem, azért mégiscsak lenne. Az ital nem lehet egy árnyalatnyit sem hűvös, főleg nem hideg, mert akkor torokgyulladást kapok és... (hüppögés, szipogás)...fel kell adnom életcélokom...

Hajnalban már főtt is hatalmas fazekakban a szérum, ami (fogalmazzunk továbbra is finoman és tapintatosan) igen szúrós szagú volt. A manók olyan maszkokkal védekeztek, melyet a mai ember járvány idején hord. Klotild viszont valószínűleg nem is érezte a kellemetlen szagot, mert látható élvezettel illatozta és kortyolgatta az italt. Viszont a kívánt hatás, mármint a szebb tónus, nem igazán hallatszott. Manóink most már nem csak maszkban, hanem fülvédőben is jártak-keltek. A hang, amelyet Klotild produkált, egyenlő volt fékevesztett sikoltozással, üvöltözéssel, s a barlangnak, ha lettek volna ablakai, bizonyára berepedtek volna. Klotild természetesen, teljesen el volt ragadtatva saját művészetétől, s újabb határozatot hozott, miszerint az összes manónak kötelező, a minden harmadik napon tartandó esti hangversenyre eljönni a díszterembe. Nos, ekkortól kezdték sikolyok kastélyának nevezni ezt a helyet, mivel, mint már mondtam, Klotild éneklése, sikolyok sorozatából állt. A manók tanácstalanok voltak, nap, mint nap több fülgyulladásos beteg is jelentkezett Dr. Manónál, s a helyzet egyre kilátástalanabbnak tűnt. Egyszer összeült a vének tanácsa, hogy megtárgyalják az ügyet:

- Hívjunk hozzá énektanárt, az majd kikupálja! Vagy kérjük, hogy térjen vissza hozzánk Vipera és tanítsa meg rendesen énekelni, cserébe megígérjük, hogy hozunk az erdőről fát és készítünk tüzet a folyosóján, hogy ne fájzon.

- Reménytelen, amíg bárki egy tiszta hangot kicsikar Klotildból, mi már mind holtan rognánk össze. Valamit gyorsan kell kieszelnünk!

- Kinek van ötlete?

Mély csend... Hallgatás... Aztán egyszer csak valaki megköszörülte a torkát:

- Kedves Sorstársaim! Kérlek titeket, fogjunk össze, mert együttes erővel legyőzhető az, ami egyedül lehetetlen! Fordítsunk hátat a törvénynek, a szérumot főzzük szinte jéghidegre! Klotildnak el fog menni a hangja és mi: SZABADOK LESZÜNK! – hangzott a lelkes, hazafias monológ az egyik manótól.

Mivel más, épkézláb ötlete nem volt senkinek, ezért másnap jegesen készítették el a bájitalt. Félszegen, remegő kézzel adta át a serleget az egyik idősebb manó. Nem jellemző,

feszült csend lengte körül a barlangot. Klotild vigyorgott és rendkívüli sebességgel lehajtotta. A manók egytől-egyig megremegtek, mikor a szérum az ádámcsutkájához ért, majd onnan egy bukfencsel tovább a nyelőcsővébe. Körülbelül öt másodpercig nem történt semmi említésre méltó, Klotild arcán továbbra is az, az álmatag mosoly ült. De hirtelen, egyszer csak a sárkánykirálynő a torkához kapta kezét, és érdes, fulladó hangon ezt nyögte:

- Ez hideg!!!

Vigyorral az arcukon néztek össze a manók. Ezt követően Klotild még utolsó erejéből összeszedett egy vérszegény sikolyt, aztán teátrális mozdulatokkal dülöngélt, s hatalmas csattanással a földre zuhant.

Hatásszünet...

A manók lélegzetvisszafojtva bámulták a testet. Aztán valaki megkérdezte:

- Él?

Dr. Manó óvatos léptekkel, odament Klotildhoz, megvizsgálta, belenézett a szájába és fennhangon kijelentette:

- Megerősíthetem, hogy Sárkány Klotild, a sikolyok kastélyának királynője, a mai napon elhunyt torokgyulladásban, illetve egy igen különleges fejsérülésben. Ez maga után vonja azt a tényt, hogy:

- NÉPÜNK FELSZABADULT!!! – ordította az összes manó.

S valóban tulajdonképpen itt a vége fuss el véle, s, ha nem hiszed, járj utána. Hogy mégis, hogyan tudnál utána járni? Ha éppen akad egy kis szabad időd, látogasd meg a barlangot, és minden bizonyossággal állíthatom, hogy halk sipító hangot fogsz hallani. A falak még őrzik halvány emlékét a sárkány dalolásának. Vagy esetleg menj el a Szaharába és keresd fel Vérszomjas Viperát! Még az is lehet, ha nagyon figyelmes vagy és a barlang folyosóin járva egy pillanatra lehunyod a szemed, és az elmédet és képzeleted kitárod, megelevenedik előtted az összes manó, a sárkány sírhantja, sőt még talán az üst is, amiben az a bizonyos szérum főtt.

Tehát itt a vége, fuss el véle, s, ha nem hiszed, járj utána...

Írta: Vida Kamilla

Kor: 13 év

TARTALOMJEGYZÉK

Baranyai Fanni: A Tettye-barlang titka	2
Bibók Noémi: Tét a sárkány (III. helyezett).....	6
Bíró Boglárka: Mese a Tettyei Mésztfufa-barlangról.....	9
Fischer Gergely: Miért vált kővé a Tettye-barlang sárkánya? (I. helyezett)	12
Fódi Kamilla: Mimi és Momó kalandja	15
Kaiser Izabell Kornélia: A Tettye-barlang titka.....	19
Kozsán Kinga Karolin: János, a Tettye megmentője (II. helyezett)	23
Medgyessy Ferenc Általános Iskola 4.b osztályos tanulói:	
Mindenlátó, a barlangi manó (Különdíj)	26
Szaka Péter: Tettye, a jó sárkány	28
Vida Kamilla: A sikolyok barlangja.....	31

